

- 4) Czy (art. 5) dyrektywy 1999/44 należy postrzegać jako normę, która jest równoważna z krajowymi przepisami posiadającymi w ramach krajowego porządku prawnego rangę przepisów bezwzględnie wiążących?
- 5) Czy zasada skuteczności, stanowiący cel dyrektywy 1999/44 wysoki poziom ochrony konsumentów w Unii, czy też inne przepisy i normy prawa Unii stoją na przeszkodzie obowiązywaniu prawa niderlandzkiego w zakresie, w jakim nakłada ono na występującego w charakterze konsumenta kupującego obowiązek podniesienia okoliczności faktycznych i udowodnienia, że dokonał on (w terminie) zawiadomienia sprzedawcy o podnoszonym braku zgodności dostarczonego towaru z umową?
- 6) Czy zasada skuteczności, stanowiący cel dyrektywy 1999/44 wysoki poziom ochrony konsumentów w Unii, czy też inne przepisy i normy prawa Unii stoją na przeszkodzie obowiązywaniu prawa niderlandzkiego w zakresie, w jakim nakłada ono na występującego w charakterze konsumenta kupującego obowiązek podniesienia okoliczności faktycznych i udowodnienia, że towar jest niezgodny z umową i że ta niezgodność ujawniła się w okresie sześciu miesięcy następujących po dostawie? Co oznaczają słowa „każdy brak zgodności, który uwidocznił się” w art. 5 ust. 3 dyrektywy 1999/44, a w szczególności: w jakim zakresie występujący w charakterze konsumenta kupujący musi podnieść fakty i okoliczności, które dotyczą (przyczyny) niezgodności? Czy wystarczy, aby występujący w charakterze konsumenta kupujący podniósł okoliczności faktyczne i w przypadku uzasadnionego sporu udowodnił, że kupiony towar nie funkcjonuje (w należyty sposób), czy też musi on również podnieść okoliczności faktyczne i w przypadku zasadnego sporu udowodnić, jaki brak zgodności zakupionego towaru z umową powoduje (spowodował), że nie funkcjonuje on (w należyty sposób)?
- 7) Czy dla odpowiedzi na sformułowane powyżej pytania ma również znaczenie, że w niniejszym postępowaniu F. Faber korzystała w obydwu instancjach z pomocy adwokata?

(¹) Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 16 września 2013 r. — Marian Macikowski — Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-499/13)

(2013/C 367/38)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelną Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marian Macikowski — Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle systemu podatku od wartości dodanej wynikającego z Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), zwanej dalej „Dyrektywą”, w szczególności art. 9, art. 193 w związku z art. 199 ust. 1 lit. g, jest dopuszczalny przepis prawa krajowego, taki jak art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o VAT”, który wprowadza odstępstwa od zasad ogólnych tego podatku, przede wszystkim dotyczący podmiotów zobowiązanych do jego obliczenia i poboru podatku, poprzez ustanowienie instytucji płatnika, czyli podmiotu, który jest zobowiązany za podatnika obliczyć wysokość podatku, pobrać go od podatnika i wpłacić go we właściwym terminie organowi podatkowemu?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
  - a) Czy w świetle zasady proporcjonalności, będącej ogólną zasadą prawa unijnego, dopuszczalny jest przepis prawa krajowego taki jak art. 18 ustawy o VAT, z którego wynika m.in., że podatek od dostawy nieruchomości, dokonywanej w trybie egzekucji, towarów będących własnością dłużnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów, oblicza, pobiera i wpłaca komornik sądowy wykonujący czynności egzekucyjne, który jako płatnik ponosi odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku?
  - b) Czy w świetle art. 206, art. 250 i art. 252 Dyrektywy oraz wynikającej z niej zasady neutralności, dopuszczalny jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 18 ustawy o VAT, który powoduje, że wskazany w tym przepisie płatnik ma obowiązek obliczyć, pobrać i wpłacić kwotę podatku od towarów i usług z tytułu dostawy towarów będących własnością tego podatnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów, dokonanej w trybie egzekucji, w trakcie trwania okresu rozliczeniowego podatnika w wysokości kwoty stanowiącej iloczyn przychodu osiągniętego ze sprzedaży towaru, pomniejszonego o podatek od towarów i usług oraz odpowiedniej stawki tego podatku, bez pomniejszenia tej kwoty o kwotę podatku naliczonego od początku okresu rozliczeniowego do daty pobrania podatku od podatnika?

(¹) Dz. U. L 347 s.1